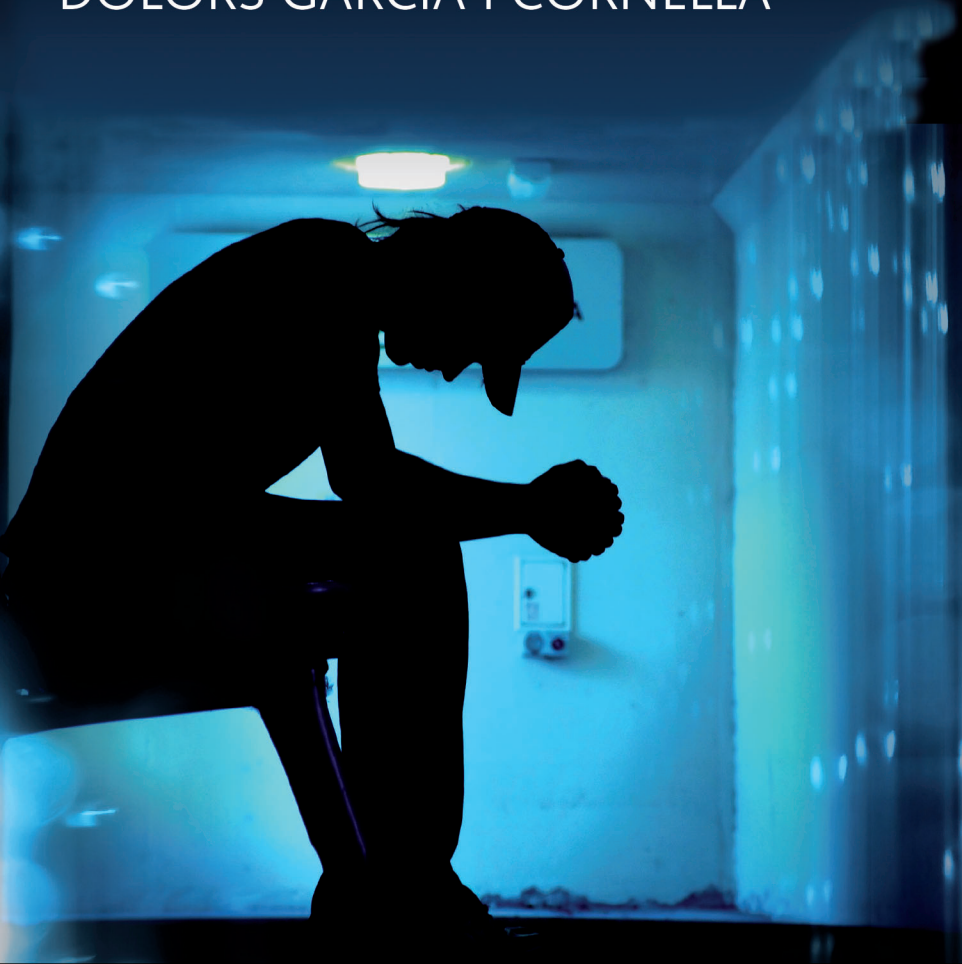

NOCTURN PER A MAFALDA

DOLORS GARCIA I CORNELLÀ

marjal

PERISCOPI

**NOCTURN
PER A MAFALDA**

DOLORS GARCIA I CORNELLÀ

**NOCTURN
PER A MAFALDA**

marjal

© Dolors Garcia i Cornellà, 2018

© Ed. Val.: Marjal, 2020

Alt Palància, 6, baix

46920 Mislata (València)

www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41

contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte

Editora de Literatura Juvenil: Elena Valencia

Fotografia de coberta: Shutterstock

ISBN: 978-84-8348-543-9

Dipòsit legal: B. 23763-2019

Imprès a Espanya

Printed in Spain

EGS - Rosari, 2 - Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Índex

1. Marlene	7
2. Gabriela.....	16
3. Febra	23
4. Porteria.....	29
5. Embossament	34
6. Avions	43
7. Metges.....	48
8. Ràbia	55
9. Crepuscle.....	62
10. Treva.....	65
11. Bel	69
12. Remei	73
13. Genís	78
14. Telefonada.....	82
15. Plors	84
16. Incredulitat	88
17. Taxi.....	90
18. Pare	92
19. Amics	99
20. Passejada	102
21. Informació.....	108
22. Canibalisme.....	116
23. Matinada	121
24. Missatges.....	124
25. Mare	127
26. Milloria	131

27. Roselles	134
28. Robots	138
29. Nocturn per a Mafalda	141
30. Ira	147
31. Desenllaç.....	151

1. Marlene

Dissabte, 23 de juny. 15.00 h. Habitació de Dídac.

—*D*ídac, cariño mío, no puedo quedarme ni un minuto más, que mi avión no espera.

Marlene té els ulls radiants i el seu cos exhala un perfum fort i vigorós. S'ha vestit amb la seua millor roba, una faldeta d'un color butà molt cridaner i una camisa d'un blanc immaculat que pareix que absorbisca tot el sol que entra a la meua habitació a l'inici de la vesprada. Se'n va al seu país, per gaudir d'unes merescudes vacances de quatre setmanes que compartirà amb un marit malalt d'avorriment i ganduleria i amb tres fills que són tota la seua vida, tots els seus estalvis i tota la seua il·lusió.

—*Mafalda duerme la siesta. Cuando se despierte le das de merendar la compota de manzana que hay en la nevera. Tu mamá me ha dicho que volverá a eso de las nueve. Tenéis pollo con salsa de almendras para cenar. Dile también que el lunes le van a traer el vestido de la tintorería, el que se manchó en la fiesta de ayer, y que le he pedido hora para la esteticista, pero que no la pueden atender hasta el martes al mediodía y que...*

—Marlene! No em recordaré de tot. Per què no li ho deixes escrit?

—*No tengo tiempo, mi amor, o perderé el avión.*

—Doncs telefona-li des de l'aeroport, mentre t'esperes. Encara et funciona el meu mòbil vell?

—*Claro, querido, a mí no me parece que sea tan viejo.*

Marlene em pica l'ullet amb picardia.

—*Estos jóvenes...* —murmura mentre repassa la meua habitació amb mirada crítica—. *Sois unos caprichosos. Siempre queréis lo más nuevo, lo más bonito, lo más caro.*

Allisa la vànova amb un colp de mà expert i precís, i agafa un got brut i un parell de calcetins oblidats.

—*Dejo esto en la cocina y me voy* —anuncia.

—I no em faràs una abraçada de comiat?

—*No me gustan las despedidas.*

—I a mi no m'agrada que te'n vages.

—*¡Es la primera vez en cuatro años, Dídac! ¡Cuatro años! Mi pequeña Analisse no me va ni a conocer. Cuando me fui, apenas había cumplido los seis meses...*

—I tant que et coneixerà! Si li envies fotos cada setmana!

Se li humitegen els ulls, d'un negre profund. I una esgarrifança li recorre la figura, rodanxona i baixeta. Per un moment, sembla que haja de començar a plorar. Però de seguida somriu, i el seu somriure està ple d'emoció.

—*Analisse te va a gustar, ya lo verás.*

—No és una miqueta massa menuda per a mi? —vaig bromejar.

—*¡Tonto!*

Se'n va cap a la cuina, encimbellada en uns talons que ressonen per tota la casa. La seguisc. Al vestíbul hi ha dues maletes enormes.

—No entenc per què t'emportes tantes coses.

—*Son regalos para mis tres tesoros.*

—Però que no vindran amb tu quan tornes?

—*Ya sabes que sí.*

—Doncs els dones els regals a la tornada i tot això-que t'estalvies.

—*Quiero dárselos allí* —afirma Marlene, amb un convenciment que em commou—. *Quiero que me vean llegar con los regalos. Quiero que estén contentos cuando alcancen a ver a su mamita bajando del avión con las manos llenas de juguetes y de golosinas.*

—Els teus fills volen que arribes tu, no els regals.

Marlene para un moment la seua activitat per la cuina i em mira amb tendresa.

—*¿Sabes una cosa, Dídac? A veces no parece que tengas quince años. Parece que tengas más, muchos más.*

—I això és bo o és roïn? —pregunte, tot i saber la resposta per endavant.

—*Para mí, es excelente. Esta casa, si no fuera por ti...*

—No comencem.

—*Con un padre siempre volando de aquí para allá; con una madre sin horarios, que tanto puede volver a las siete de la tarde como a las cuatro de la madrugada, o no regresar hasta la mañana siguiente, o al cabo de una semana, que ya nos conocemos... Tu hermana Mafalda y yo somos unas afortunadas al tenerte con nosotras. Tú eres el alma de la casa, mi amor.*

—Ja n'hi ha prou.

No m'agrada que em recorden tot el dia que soc molt responsable, que sort que jo sí que faig el que toca, que

soc una joia, que complisc amb tot i que no faig ensurts, ni done sorpreses, ni cause disgustos. No m'agrada, perquè ja n'estic fart. Però què he de dir a aquesta dona il·lusionada que està a punt de travessar l'Atlàntic per trobar-se amb uns fills als quals fa quatre anys que no veu? No és el moment de comunicar-li que no sé què donaria per tindre una mare com ella i no la que m'ha tocat, que quasi no sap que existisc i que, si se n'adona, només és per estirar-me la llengua perquè li conte històries de Gabriela. «I què, la teua amiga? Ja té pare nou?», em va preguntar fa uns dies, mentre s'estava arreglant per tal d'anar a la festa de no sé qui. «Va, rei, que si m'ho contes guanyaré molta pasta i et podré comprar aquell ordinador que tant t'agrada». Quan em va dir això, la vaig mirar amb disgust i en aquell moment vaig sentir molta llàstima i una miqueta de fàstic.

Mai no vaig pensar, quan la van contractar per eixir en un programa d'aquests que ho expliquen tot de tot el món, que arribaria a ser tan cínica, tan maquiavèl·lica, tan perversa, tan cruel. Vaig mirar el programa de televisió els primers dies, però me'n vaig cansar de seguida. No l'aguante. No n'aguante el to, ni les maneres, pareixen bojos amb tants crits; ni les odioses insinuacions sobre els aspectes més truculents de la vida dels famosos, ni els falsos testimonis que aporten encara més brutícia si és possible a la presumpta informació dels presumptes periodistes, perquè no tots han passat per la universitat, no. Excepte algun que sí, els altres són tertulians trets de concursos o de no sé on. I els que sí que són periodistes, encara pitjor. Perquè pense que tants anys estudiant

a la universitat per acabar ventilant els drapets de tot el món fa molt fàstic, la veritat. De vegades els disfressen i els obliguen a cantar o ballar. És patètic. És un programa nefast, horrible, i m' avergonyeix que ma mare hi participe amb tanta espenta i gosadia. I això no és el pitjor. Fa dos mesos, quan va saber que Gabriela i jo érem amics, se li va il·luminar la cara: «Déu meu! Quina sort que tinc! La filla de Patrícia Halcón ix amb el meu fill!». Des d'aleshores, no para d'atabalar-me amb preguntes. Ho vol saber tot: que si la mare de Gabriela ja té un altre pretendent, que si on passarà les vacances i amb qui, que si hi ha rumors que està embarassada, que si sé res sobre si ha rebut una pallissa d'un antic amant, que com i quan celebrarà la seua germana major els dhuit...

—*¡Dídac! ¿Me escuchas?*

Marlene té un flascó de xarop en una mà i una xeringa a l'altra.

—*Se lo debes dar a Mafalda antes de merendar. Te he marcado en la jeringa hasta dónde debes llenarlo, ¿de acuerdo?*

—És clar.

—*Y guárdalo en el frigorífico.*

—Quants dies més s'ho ha de prendre?

—*Tu mamá me dijo que el miércoles tiene hora de nuevo con el pediatra y puede que entonces le diga que ya está curada del resfriado.*

Marlene guarda la botelleta de xarop a la nevera i, en girar-se, em mira amb cara de dubte. I diu:

—*Aunque no sé yo si el miércoles va a poder llevar a la niña al médico.*

—Per què?

—*Me dijo que el miércoles se iba a Nápoles para cubrir el reportaje de una boda que tiene que salir en el programa del domingo. Me pidió si podía llevarla al médico yo. Cuando le dije que era imposible, que ya estaría en mi país, no sé ni si me escuchó.*

Típic de ma mare! La seua faena primer de tot.

—¿Tú sabes si tu papá habrá vuelto ya de Milán?

—Ni idea.

—*Entonces apúntatelo, cariño, que el miércoles Mafalda tiene revisión médica.*

—I qui la portarà si ma mare no hi està i mon pare ves a saber?

—Tú.

—Jo?

—*Es que si no vas tú, no irá nadie.*

—Marlene, quan tornes de Guatemala, ens trobaràs a tots dos, a Mafalda i a mi, en una casa d'acollida per a xiquets abandonats.

—*¿Qué cosas dices!*

—I ens hauràs d'anar a buscar.

—*¿Quieres callarte?*

—Un xic de quinze anys no pot portar la seua germana menuda al metge.

—*¿Claro que puede! En mi país, los hermanos mayores hacen de mamás y papás de sus hermanos chiquitos y es tan natural. Si no, las mamás de verdad no podrían ir a faenar.*

Desistisc de fer-li entendre una cosa que per a mi és molt clara però per a ella no. D'ací a dimecres ja pensaré com m'ho munte per portar Mafalda al metge.

Potser si li ho demane a la tia Bel, em dona un colp de mà, tot i que la tia Bel no es parla amb ma mare des que ix en el programa i, tot i que són germanes, no en vol saber res. Però tret de la tia Bel, no hi ha ningú més de la família a la ciutat.

—*Queda la señora Remei, que siempre está a punto para dejar la portería por una urgencia, si se tercia* —em diu Marlene, llegint-me els pensaments, com sempre—. *Si tan difícil es en este país que un hermano acompañe a su hermana pequeña al médico...*

I jo pense que ja és molt xocant que hàgem de recórrer a la portera per tal de tirar endavant en els detalls més quotidians de la nostra vida.

—*No, si cuando yo digo que el dinero no lo es todo en esta vida...* —sentencia Marlene.

—Ja m'apanyaré, tu no hi penses més. Mafalda anirà al metge. O el metge vindrà a Mafalda —afirme, intentant pintar-me un somriure al rostre.

No vull que Marlene se'n vaja de viatge preocupada per una cosa que de segur que puc solucionar tot sol d'una manera o d'una altra.

Després d'una abraçada interminable i de dos sonsos besos a les galtes, Marlene agafa les maletes, fa una ullada a la casa, sospira profundament i em diu:

—*Cuida de tu hermanita, mi amor. Y cuida de ti mismo, también, ¿de acuerdo? Volveré pronto.*

Però, quan torne, res tornarà a ser igual. Marlene deixarà de viure a casa nostra. Amb els tres xiquets, se n'anirà a un pis que ha llogat a la perifèria. El seu horari de faena serà molt més reduït, i estic convençut que

trobaré a faltar la seua forta, irresistible i tan necessària presència a casa. I això que entenc molt bé la seua decisió. Si el seu marit haguera volgut vindre, tot seria més fàcil, però l'home diu que, encara que la dona s'emporte els fills, ell ni mort abandonarà el seu país. I també crec que l'entenc. El que no sap Marlene, i jo, per descomptat, no em veig amb ànims de dir-li-ho, és que ma mare ha pensat a fer-la fora i contractar-ne una altra que pugua fer l'horari complet, amb nits incloses, com feia ella fins ara. N'he parlat amb Gabriela i m'ha dit que no serà difícil col·locar Marlene quan torne amb la xicalla, si és que ma mare l'acomia. «Una dona tan bona i tan eficient com la vostra Marlene», em deia Gabriela l'altre dia, «segur que trobarà faena; nosaltres l'ajudarem». El «nosaltres», referint-se a ella i a mi, em va entrar a l'ànima per la porta gran.

Des del balcó, salude Marlene amb la mà i li envie un bes. Proveïda de les seues dues enormes maletes, la seua figura menuda em recorda un caragol, que sempre camina amb la casa damunt.

Fora, l'aire és calent i el sol ataca amb inclemència.

Sumit en una tèbia i indefinida tristesa, tanque el finestral i torne aclaparat al clima suau i més fresc que l'aire condicionat s'encarrega de donar a aquest pis de cinc habitacions, dos estudis, sis banys i les estances adjuntes per al servei. I em pregunte per a què ens serveixen, tantes habitacions, tants banys i tant espai, si la major part del temps només hi estem Marlene, Mafalda i jo. Marlene i els seus tres fills cabrien de sobres a casa, però ma mare em va deixar molt clar, quan li ho vaig plantejar, que amb Mafalda ja hi havia

suficients criatures rondant pel pis. «Només ens faltaria tindre tres marrecs amunt i avall, tres nanos arribats directament de la selva, au va», va dir.

Si poguérem triar els nostres pares, jo, a ma mare, segur que la deixe per algú altre. Seguríssim, vaja. I a mon pare, potser també.